

*Era ca-un îngerăș din cer
Cu părul-i auriu buclat
Imi pare că o cunoșteam
De unde însă am uitat!*

*Copila prinse a cânta
Un cânt ciudat, parcă de mort:
— Grăbește-ți cursul mic izvor
De'mi spală grabnic al meu tort! —*

*M-apropiai și îu șoptii:
Mândrufo în acest izvor
Cui speli tu tortul cel de în
Câtând să dai atâta zor?...*

*Ea îmi răspunse atunci: — Iți spăl
Cămașa ta de mort... să știi!...
Și 'n juru-mi totul fermecat
Ca spuma mării se topi...*

*Dar... iată'n codru ce ciudat:
Mă pomenii prin vraje dus
Năpraznici arborii erau
Și pân'la cer creșteau în sus*

*Deodată-un zgomot! Tresării:
O lovitură de tăiș...
Prin codru'ncep să fug spăriat
Când... iată-mă 'ntr'un luminiși*

*În mijlocu-i se-afla-un stejar
Și 'n fața lui, vezi... mândra mea
Zorită 'n el cu un topor
Neândurată tot lovea...*

*Și greu lovind ea îngâna
Un viers ciudat ce 'fi da fior:
— Micuț topor, drag toporași
Fă-mi un cosciug încăpător! —*

București.

*Venii la ea ca s'o întreb:
Frumoaso mult aș vra să știu
Din trunchiul falnic de stejar
Cui pregătești acel sicriu?*

*•
Ea îmi răspunse: — Tie-ți fac
Cosciugul azi, căci vei muri!... —
Și 'n juru-mi totul iar așa
Ca spuma mării se topi...*

*Și apoi vrăjit mă pomenii
Intr'un pustiu nemărginit
Cu sufletul încătușat
De frică stam încremenit...*

*Când... iată ai zilei zori pe cer
Cercăi să fug... În fața mea
Cu o sapă 'n mâini fecioara sta
Și așa de groaznic mă privea*

*Cântând un zvon parcă de mort
Și tot săpa, săpa de zor:
— Fă-mi dragă sapă un mormânt
Să 'ngrop în ea pe un muritor! —*

*Am întrebat fecioara iar:
Mândrufo cu-ochii îngerești
Cui faci mormânt... cine-a murit?
Ah! cât de nemiloasă ești!...*

*Răspunsu-i fu atât de crud:
— Să taci! E al tău acest mormânt!
Și cum vorbi, cum și zării
O groapă largă în pământ...*

*Fără să vreau privii în ea
În fundul negru ca-un abis.,
Mă 'nflorai... mă prăbușii
Adânc... și... mă trezii din vis.*

Ricard D. Ioan.

Jèrone și Jean Tharaud

Poveștile sfintei fecioare

Despre măicuța care se întoarce nebună din lume

E multă vreme de atunci, o măicuță cu frica Domnului era dascăliță la o sfântă mănăstire. Viața ei era smerită și inima îndreptată numai

spre fapte bune și cinstirea Domnului, Sfinților și mai ales a Maicii Domnului. Nu se găsea vre-o altă călugăriță, care să-i semene la în-

deplinirea rugăciunilor și la pioșenia cu care ea știa să aducă laude celui Atotputernic. Spre a suferi mai mult și a gusta mai puțin din plăcerile acestei vieți, își chinuia micuțul corp, incingându-l cu un brâu țepos și se hrănea mai mult cu rugăciuni.

Maica Domnului îi auzise rugăciunile și o iubia.

Un trecător, — povestea spune că era necuratul, — o ispiți și o făcu ca pentru el să părăsească și taina călugărească și pe Dumnezeu și pe Sf. Fecioară, alunecând tot mai mult în besna întunerecului.

Câți ani duse viață de păcat? Povestea nu spune, dar ceia ce știu, e că măicuța o clipă nu fu mulțumită și suferia mult gândindu-se că a părăsit pe Maica Domnului.

Intr'o zi prietenii de petrecere începură s'o batjocorească și să-i amintească păcatul săvârșit.

— Aveți dreptate, răspunse dânsa, merit cuvintele voastre de batjocoră și ele nu sunt de cât dreapta răsplată a purtării mele. Am călcat legile sfinte, am călcat jurământul ce făcusem, ce merit alt-ceva decât răsul vostru?.. Dar bun e Dumnezeu, păcatul meu va fi ertat. Și rostind aceste vorbe, părăsi viața cea rea și pieri în zarea aburie a depărtării, așa de iute, în cât nimeni nu putu s'o urmeze.

După alergare îndelungată, biata măicuță zări clopotnița văruiată a unei biserici. Bătu la ușa preotului și ceru să-i vorbiască. Bunul preot îi ascultă spovedania. Măicuța cu vorbe grele se învinui, se umili și arătă grăzăviile vieții sale.

Sărmană măicuță, zise bătrânul preot, află că nu-i păcat în lume care să nu găsească ertare la Dumnezeu, când păcătosul se pocăește cu smerenie. Intoarce-te la surorile ce ai părăsit și cere ertare la fiecare din ele.

— Mai bine omoară-mă, răspunse călugărița. În ținutul acela sunt născută, acolo îmi trăesc părinții și fiecare mă va arăta cu degetul, pentru că toți îmi cunosc ticăloșiile.

— Fă ce-ți spun eu.

Și măicuța plecă spre mănăstire. Sosi într'o seară plină de lună. Frumusețea pe care Dumnezeu o răspândia cu prisos, părea un hymn de bucurie, pe care îl cânta pentru reîntoarcerea oaiei rătăcită de turmă.

Inima nu-i fu destul de tare să intre deadreptul în sfântul lăcaș și merse spre a cere găzduire unei femei din vecinătate, pe care o știa din vremurile cele bune.

Ea fu găzduită și ospătată, pusă la masă cu stăpâna casei și culcată în patul cel mai bun.

După cină prinse a vorbi.

— Bună femeie, zise măicuța, ce s'a făcut dăscălița dela mănăstire? Am auzit multe rele; se spune că ar fi fugit cu cineva.

— Să nu te auză Dumnezeu, zise mâniată femeia; și azi am primit bine-cuvântarea ei. Nici că se pomește femeie mai sfântă și mai bună. Se vede că vrei să-ți capeți beleaua, sau nu ești în toate mințile?

Călugărița nu știa ce să zică. Toată noaptea nu putu să închidă ochii și se chinui de remușcare și de dorința de a limpezi misterul.

A doua zi cum se crăpă de ziuă, bătu în poarta mănăstirei. Maica dăscăliță veni să-i deschidă.

Călugărița se văzu cu dânsa. Uimită zise:

— Pentru Dumnezeu, dar cine ești?

— Dar d-ta de unde vii? o întrebă la rândul ei măicuța dăscăliță.

— Sunt o păcătoasă și-mi este rușine să-mi mărturisesc faptele. Am prea multe păcate și Dumnezeu nu mai are grijă de mine.

— Maică, în numele Celui care iartă, spune-mi cine ești?

— Cu plăcere, răspunse blând măi-

cuța, și cuvintele ei despicau aerul ca muzica dulce a unui sfânt hymn:

„Sânt sfânta Fecioară Maria,
In tot timpul lipsei tale
M'am făcut slujitoarea ta,
Toți au crezut că ești tu,
Și nimeni n'a bănuțit ceva,
Am făcut asta, pentru dragostea ta
Și te ert. Ferește-te însă de inima-ți ușoară“.

La aceste cuvinte Maica Domnului pieri, lăsând vesmântul său.

Măicuța se plecă și sărută de o sută de ori locul unde stătuse Sf. Fecioară.

Despre dânsa, povestea ne mai spune :

„Suferi într'atâta, încât
Sufletul își iertă.
Și Domnul în ziua morței
Ō primi între ai săi“.

In serviciul patriei

FANTOMA

Noaptea fioroasă a unui Crăciun

E vreme lungă de atunci, spre a-mi mai reaminti faptele așa cum s'au petrecut. Atât ni-aduc aminte că era o noapte geroasă de sticleau diamanți în zăpada ce scârțâia sub greutatea tălpilor. De cu ziuă sub roțile căruțelor țipau osiile, țipa pământul înălbit și chiciura argintea pomii, argintea gardurile, argintea văzduhul de o culoare mată și plină de feerie.

Eram în serviciul militar, în timpul a cestui Crăciun cu barbă albă și regimentul nostru căzuse de gardă în acea zi. Compania noastră fu sorocită a trimete oameni de pază tocmai la depozitul de erbărie, care era așezat într'o curte cât o moșie, afară din București, chiar lângă satul Ciurel pe malul drept al Dâmboviței. În acest corp de gardă căzui și eu. Împreună cu mine căzură vre-o cincisprezece camarazi bacalaureați, ce eram conduși de un caporal și un sergent. Eram în adevăr o gardă de elită compusă din tineri culti, crescuți urban și cu manieri, lucruri nu tocmai folositoare însă, pentru a fi niște soldați întregi, cu mâini vinjoase, cu mușchi puternici, cu înfățișare robustă, ca s'o ducem la tăvăleală și să înfruntăm primejdii.

Ziua trecu cum trecu cu bine, păzind fără frică la lumina zilei; dar noaptea căzu greoaie, adâncă și misterioasă, și pe când departe de noi orașul se înveselea în această noapte de Crăciun, noi gărzile patriei ne reluăm fie-cari posturile în primire, înfășurați în groase șube de oae și cu cismele vârâte în niște colosali pantofi de păslă tare.

Nu avusesem nici-o dată prilejul să păzesc o noapte întreagă, izolat de lume, în mijlocul unui câmp pustiu, înghețat și

fioros. În adevăr, noi aceștia obișnuiți cu concertele, teatrele, ori cu studiile, într'un cuvânt cu toate petrecerile, viața delicată, fină a Capitalei intelectuale și artistice, simțeam cu toții o stranie impresie că trebuie să păzim pe o noapte de iarnă teribilă atâtea magazii și pulberării ale armatei. Totuși pe lângă această stranie simțire, un sentiment național ne înviora sufletele, că avem sub paza noastră atâta avere a țării, și noi ne zăngăneam armele în semn de bravură, sub delicatele noastre mâini studentești, cari nu ținuseră nici-o dată în ele de cât condeii și țigara...

Ghereta mea era situată la o mare depărtare de corpul de gardă și chiar de cele lalte opt-nouă gherete ce adăposteau pe camarazii mei de arme. Trebuia din cinci în cinci minute, să strigăm puternic cu o voce lungă și vitejească: „*numărul unu biiinee!*...“ Acesta era consemnul pentru fie-care santinelă, ce trebuia să strige după numărul ce-l avea ghereta sa. Era singurul control lesnicios pe care șeful de post putea să-l facă, auzind pe rând strigătul fie cărei santinela... „*numărul unu... doi... trei...*“ etc.

Strigătul nostru forțat se auzia lugubru în toila nopții și acest strigăt aci ne era înspăimântător însăși nouă în tăcerea fioroasă a nopții geroase și pustie, căci prin el parcă ne trădam prezența, aceluia care ne pândea...—imaginear—cu ochi scânteetori și criminali... în negura nopții; iar răspunsul îndepărtat al camarazilor de santinelă, aci ne înviora inima încurajându-ne reciproc, aratându-ne că veghem încă, gata a sări în ajutorul ori cărui pericol.

Bucureștii nu se mai zăreau din cauza